

Мария Илиева

Мълчание

Във сенки
свещи и мълчание
(защото няма дъх, да кажем нищо)
откривам те
сред бягащи видения
край мен,
и горе – по тавана.
Нощта е зачервена и е гола.
Свещта гори.
И пламъкът пълзи
по тялото ти, като устни.
Сред свитите ми длани
нощта
(пулсиращ пенис)
примира от желание ...
А ти си тук ...
Подобно статуя.
На римски бог –
изваян в мечтите ми.
И ще си останеш тук.
Дори и да си тръгнеш.
Защото си роден в мислите.
Целувката, гори ме
до безпаметност.
Нима съм луда? – Луда съм!
Защото те открих.
А ти ме търси.
Дълго-през годините.
Разказа ми за всички пътища.
Очаквам днес
(в час на утро)
да отпиеш от росата,
на моето очакване.
Жадувам те...
Разтваряш ме.
Изпълваш ме.
След стон на страст,
притихвам ...
А устните докосват
с нежност извора
на споделеното

от двама ни
мечтание.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10167>]